

„A mai kalandok és az ősi titkok magas oktánszámú keveréke.”

– Rick Riordan, a Percy Jackson-sorozat írója

V I L Á G

HÉT CSODÁJA

AZ ÁRNYAK KRIPTÁJA

 COOL
SELECTION

PETER LERANGIS

Az alvilágban

PETER LERANGIS

AZ ÁRNYAK
KRIPTÁJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

*Dave-nek és Eloise-nak,
akik velem tartanak a csodák útján.*

Az ókori világ hét csodája

Fekete-tenger

Az ólümipiai Zeusz-szobor

Athén

Az epheszoszi Artemisz-templom

A halikarnasszoszi mauzóleum

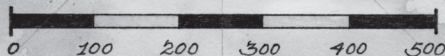
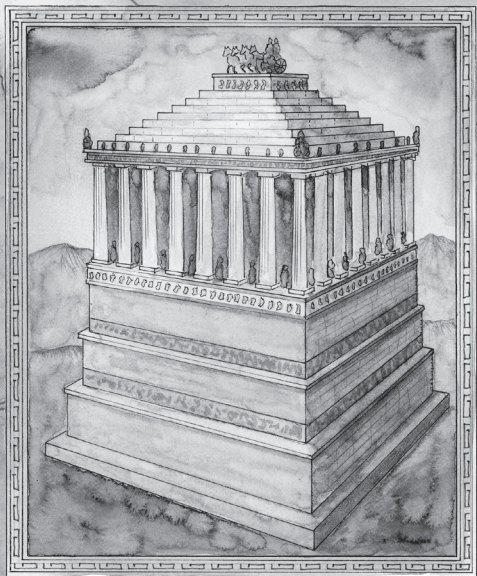
A rodoszi kolosszeusz

Földközi-tenger

Apharoszi világítótorony

Agizai nagy piramis

Nílus

ELSŐ FEJEZET

A KIRÁLYOK VÖLGYE

AHHOZ KÉPEST, HOGY HALOTT VOLT, anyám remekül nézett ki.

Kicsit több ősz hajszála és ráncocskája lett, de azt hiszem, hat év elmúltával ez rendjén is van. A szeme és a mosolya semmit sem változott. Ezeket a dolgokat még akkor is rögtön észreveszi az ember, ha egy mobiltelefon kijelzőjén lévő fényképen látja.

– Jack? – fordult hozzám Aly Black, aki egy bérelt autó hátsó ülésén ült mellettem. – Minden rendben?

– Igen – feleltem, de őszintén szólva ez volt életem legnagyobb hazugsága. – Ahhoz képest igen, hogy épp most fedeztem fel: anyám hat évvel ezelőtt eljátszotta a saját halálát.

Az ülés másik felén Cass Williams az orra hegyére csúsztatta szódásüveg-szemüvegét, és sajnálkozó pillanást vetett rám. Ő is álruhában volt, akárcsak mi.

– Talán nem játszotta, hanem túlélte – mondta. – És talán mostanáig emlékezetkiesése volt.

– Túlélte, hogy az Antarktison egy szakadékba zuhant? – kérdeztem.

Lecsuktam a telefont. Azóta bámultam a képet folyamatosan, amióta elmenekültünk a Massa főhadiszállásáról a gízai piramisok közelében. Mindenkinek megmutattam a Karai Intézetben, Bhégad professzornak is, de képtelen voltam ott maradni úgy, hogy anyám közben itt volt. Most visszatértünk Egyiptomba, hogy megkeressük.

A kocsi teljes csendben száguldott végig a Kairót Alexandriával összekötő autópályán. Örülni akartam, hogy anyám életben van. Szerettem volna nem törődni azzal, hogy képes volt lelépni egy szektával. De nem ment. Hétéves koromban az életem két részre szakadt: Előtte és Utána. Előtte minden csodálatos volt. Utána apa állandóan üzleti utakra ment, én pedig béna bébisziterek egész sorával csücsültem otthon, és a többi gyerekek kibeszélt a hátam mögött. Egy ujjamon meg tudnám számolni, hányszor jött el valamelyik szülőm a suliba, szülői értekezletre. Úgyhogy nem voltam elragadtatva, amikor kiderült, hogy anya egész végig a piramisoknál töltötte az időt a Főgonoszokkal. Azokkal, akik elcsalták tőlünk Marco barátunkat, és teljesen agyomosottá tették. Azokkal, akik elpusztítottak egy egész civilizációt. Az Aljasokkal, Akiknek Nem Szabad Kimondani A Nevét, De Ez Engem Nem Érdekel: A Massákkal.

Visszafordultam az ablak felé, amin át Gíza forró, szürkésbarna épületeit láttam elsuhanni.

– Mindjárt odaérünk – morogta Torquin. Ahogy kikanyarodott a körgyűrűről, a jobb oldali autógumik

felemelkedtek az útról, a bal oldaliak pedig veszettül csikorogtak. Aly és Cass átcsúsztak mellém, én pedig majdnem elejtettem a telefont.

– Óóóó! – nyögte Cass.

Torquin elégedett bólogatással nyugtázta a manővert.

– Nagyon sima felfüggesztés. Nagyon drága kocsi.

– Nagyon tengeribeteg utas – motyogott Cass.

Torquin volt az egyetlen, aki képes volt úgy vezetni egy Lincoln Town Car limuzint, mintha a kőkorszaki szakik járgányában zötyögnénk. Emellett ő az egyetlen ismerősöm, aki több mint két méter tíz centi magas, és sosem visel cipőt.

– Jól vagy, Cass? – kérdezte Aly. – Nem fogsz hányi?

– Ki ne mondd! – szólt rá Cass. – Ha meghallom, hogy hányás, taccsolni fogok.

– De hát most mondtad, hogy hányás – méltatlankodott Aly.

– *Boaaaa* – öklendezett Cass.

Lehúztam az ablakot.

– Jól vagyok – mondta Cass, és mélyeket lélegzett. – Nincs se-semmi... b-baj.

Torquin nagyon lelassított. Éreztem, hogy Aly a kezemre teszi a kezét.

– Ideges vagy. Nyugi. Jól tetted, hogy meggyőzted Bhegad professzort, hogy ezt meg kell engednie nekünk. Örülök, hogy sikerült, Jack.

Aly lágyan, gyengéden szólt hozzám. Könnyű, narancsos árnyalatú ruhát viselt és fejkendőt, színezett kontaktlencséjétől kék szeme barnának látszott. Utáltam ezeket az álöltözeteket, főleg a sajátomat: egy idétlen baseballsapkát, aminek a hátuljába lófarokba fogott haj volt illesztve. De nem kockáztathattuk meg, hogy felismerjenek

bennünket, miután pár nappal korábban meglógtunk a massák elől, és nagy felfordulást rendeztünk a városban.

– Nem vagyok Jack McKinley – mondtam. – A nevem *Faisal*.

Aly elmosolyodott.

– Túl leszünk ezen is, Faisal. Volt már részünk rosszabb dologban is.

Rosszabban, mint ez?

Talán, amikor elraboltak és az otthonunktól távol, a semmi kellős közepén rejtőző szigetre vittek minket. Vagy, amikor megtudtuk, hogy van bennünk egy gén, ami szupererővel ruház fel, de tizennégy éves korunkban meg fog ölni. Vagy, amikor közölték velünk, hogy csak akkor maradunk életben, ha megtaláljuk a hét varázslatos, atlantiszi gömböt, amik az ókori világ hét csodájában rejtőztek... melyek közül hat már elenyészett. Vagy, amikor egy ősvilágból szabadult griffel hadakoztunk, vagy, amikor Marco barátunk elérült minket, vagy, amikor a szemünk előtt pusztult el egy párhuzamos világ.

Nem tudom, hogy ezek közül valamelyik is rosszabbnak számíthatott-e, mint amire most készültünk.

Cass mélyeket lélegzett. Lógó karimájú, fehér kalapját a fülére húzta, a szemüvege mögött egészen eltorzulva látszott a szeme. A lencsékben megláttam saját álöltözetem tükörképét: a lófarkas sapkát, és a hamis anyajegyét az arcomon, ami úgy nézett ki, mint egy kis csótány. Torquinnak feketére kellett festenie a haját. Lófarka olyan vastag volt, hogy úgy nézett ki, mintha egy oposszum ülne a nyakában. Cipőt továbbra sem volt hajlandó felvenni, úgyhogy Bhegad professzor megkért valakit, hogy fessen szandált a lábára. Elképesztően élethűre sikerült.

– Szerinted anyukádnak van valami gyógyszere hányinger ellen? – kérdezte Cass.

– Először győződjünk meg róla, hogy tényleg ő az! – mondtam. – Aztán foglalkozhatunk minden mással.

– Biztosan ő az – mondta Aly. – Öt Karai-grafikus vizsgálta meg a fotót, valamint négy kódfejtő és én. Nincsenek elmosódott szélek, rendellenes fényviszonyok, sem pixeleltérések. Photoshopnak nyoma sincs.

Zavarodottan ingattam a fejemet.

– Anya adott nekünk egy mobiltelefont, ami elvezetett minket a két ellopott loculushoz. Megadott egy kódot, ami elárulta a kilétét, és segített elmenekülni. De miért?

– Talán kém? – kérdezte Cass.

Aly felsóhajtott, és nemet intett a fejével.

– Ha a KI kémje lenne, arról tudnának. De nem tudnak róla, ugye, Torquin?

Torquin megrázta a fejét, mire az oposszumlófarok táncra perdült. A kocsí jobbra-balra szlalomozott, mögöttünk valaki dudálni kezdett.

Aly kinézett az óriás válla fölé.

– Torquin, maga vezetés közben SMS-t ír?

– Jack anyja nem kém – felelte Torquin, és letette a telefonját.

– Meg is halhatunk! – kiáltott fel Aly.

– Várjunk csak! Hiszen magának akkorák az ujjai, mint egy kifli! Hogy tud SMS-t írni egyáltalán? – kérdeztem.

– Sok hibával – morgott Torquin. – De ez vészhelyzet. Hálások lesztek.

Azzal jobbra rántotta a kormányt, a lehajtósávba irányítva a kocsit.

– Én ugyan nem leszek hálás – nyögte Cass.

Negyed mérföldre tőlünk a nap épp lenyugodott a Királyok völgyében. Még innen is láttuk, ahogy a turisták visszamennek a buszokhoz. A piramisok hosszú árnyékot vetettek a szfinx felé, ami csak ült ott, és rezzenéstelenül meredt maga elé. Úgy tűnt, mintha nagyon unná az egészet.

Szerettem volna én is ennyire nyugodt lenni.

Az elágazásunk – egy földút, ami a Massa főhadiszállására vezetett – már csak néhány méterre volt. Torquin élesen rákanyarodott egy kavicsos ösvényre. A koci minden kátyúnál ugrott egyet, és a fejemre kellett tennem a kezemet, nehogy a koci tetejének ütődjek a zötyögéstől. Torquin a fékre taposott, és nagy sivatagi porfelhőt kavarva megálltunk.

Amikor kiszálltunk, három terepjáró jelent meg a láthatáron, és felénk száguldottak. Torquin telefonja csörögni kezdett.

– Figyeljen! Ezért kellene hálásnak lennünk? Mert erősítést hívott? – kérdezte Aly.

– Azt hittem, rajtaütünk a Massán – mondta Cass.

– Dimitriosz ravasz és erős – felelte Torquin, és felnyitotta a csomagtartót. – Legyünk ravaszabbak és erősebbek!

Aly mindenkinek kiosztott egy-egy kis hátizsákot, amiben elemlámpa, fáklyák és altatólövedékek voltak. Gyorsan a hátamra kaptam a sajátomat.

Előttünk egy kis fémbódé állt, aminek alaposan be volt horpadva az oldala. A Massa főhadiszállásának bejárata úgy nézett ki, mint egy raktárbódé, de innen vezetett az út egy eltemetett piramisba, amelyet még nem fedeztek fel a régészek. A szikkadt föld alatt, a mélyben

modern oktató- és edzőtermek, laboratóriumok, lakószobák, irodák és egy hatalmas irányítóközpont szövevényes együttese rejtőzött. Az alagutak és termek némelyikét még az ókorban építették a *ka*, azaz az elhunyt fáraó szellemének tiszteletére, hogy a szellem kényelemben és biztonságban érezhesse magát, amikor az élők világába látogat.

– Indulás! – mondta Aly. Előresietett, és a kilincs után nyúlt.

– Mi a... – szólta Cass.

– Nincs lelakatozva? – kérdeztem, és az ajtó mögötti sötétségbe bámultam. – Fura.

Aly velem együtt benézett az ajtón, le a betonlépcsőkön. Túl meleg volt odabent. Emlékeztem, hogy itt korábban milyen hideg volt. Odalent egyetlen villanykörte lógott le egy drótról.

– Nagy a csend – jegyezte meg Cass.

– Most mi legyen? – kérdezte Aly.

Lágy, panaszos sivítás hallatszott fel, és a feketeségből egy szempár villant felénk, cikcakkban közeledve.

– Lapuljatok, mint a nyúl! – mondtam.

Mindannyian a porba hasaltunk, és a fejünk felett egy denevér húzott el visító hangokat adva. Torquin villámgyorsan kinyújtotta a kezét, és röptében elkapta a kis bundás bőregeret. Az csapkodott a szárnyaival és visított az óriás markában.

– Nem nyúl – jelentette ki Torquin. – De rántva ő is nagyon finom. Mangószósszal.

Aly elsápadt.

– Ez valami hihetetlenül gusztustalan!

Torquin a homlokát ráncolva, vonakodva elengedte a denevért.

– Pedig valójában... igenis gusztos.

A terepjárók megálltak. Hétköznapi ruhát viselő férfiak és nők szálltak ki, és bekerítették a terepet. Aktatások, nehéz csomagok és hosszúkás tokok voltak náluk. Alig láthatóan biccentettek felénk, és Torquint figyelték, hogy utasítást kapjanak tőle.

– Mind a KI emberei? – kérdezte Aly.

– Új csapat – felelte Torquin. – Akkor jöttek, amikor ti elszöktetek.

– Fegyver van náluk! – mondta Cass. – Nem túlzás ez? Torquin gondterhelt arccal bólintott.

– Massa ellen nem túlzás.

Ebben igaza volt. A bejárathoz lopakodtam és lehaltam. Lassan kikandikáltam a lépcső fölé. Édeskés, rossz szag csapott meg lentről: doh és korhadt fa... és még valami.

Mintha égett műanyag lenne.

Elővettem a hátizsákomból az elemlámpát, és levilágítottam. A lépcsőt üvegcserepek, drótok, üres dobozok és papírfecnik borították.

– Valami történt itt – mondtam.

– Erősítés kell? – kérdezte Torquin, és már emelte is a kezét a szájához, hogy füttyentsen.

– Nem – feleltem. – A massáknak van biztonsági kamerájuk. Biztosan látják a terepjárókat. Ha együtt megyünk be a KI embereivel, lehet, hogy erőszakhoz folyamodnak, és az rosszul végződhet.

– Akkor... azt akarod, hogy csak mi menjünk le? – kérdezte Cass.

– Ha kell, lemegyek egyedül – válaszoltam. – Látnom kell, hogy anyukám tényleg életben van-e. Ha odalent van, nem fogja hagyni, hogy bajom essen.

Cass elgondolkodott, majd bólintott.

– Metré – mondta halkan. – Veled megyek, Faisal.

– Én is – jelentette ki Aly.

– Mm – hűmmögött egyetértően Torquin.

– Maga ne jöjjön, Torquin! – mondtam. Nem kockáztathattam meg, hogy ráijesszen a massákra. – Ne sértsd meg! Magára odakint van szükség, hogy... vezesse a KI csapatát.

Elindultam lefelé a lépcsőn, ide-oda világítottam a zseblámpával, és megpróbáltam felidézni a hely alaprajzát. Hallottam magam mögött Aly és Cass lépteit.

– Hogy vezesse a KI csapatát? – suttogta Aly.

– Azt akartam, hogy fontosnak érezze magát – válaszoltam.

– Haapcii! – Cass eltüsszentette magát.

– Shhh! – Aly és én egyszerre pisszegtük le.

A lépcsőn leérve egy lejtős előcsarnokba értünk, ahonnan különféle helyiségek nyíltak. Lábujjhegyen oson-tunk, én pedig körbevilágítottam. A padlót törmelék borította. A világítás nem működött. A biztonsági fények sem.

Bekukucskáltam az első ajtón, ami egy raktárhelyiség volt. A fém iratszekrények nyitva álltak, néhány fiók szétszórva hevert a földön. Köztük egy kerek, régimódi falióra, ami örökre megállt 3:11-nél. Csomagolópapír, újságok és mindenféle hulladék hevert a földön hevenyézett kupacokba rendezve.

– Mi a...? – szólalt meg Aly.

Cass belépett a szemközti helyiségbe. Lehajolt, és fel-emelt egy füzért, majd meglengette, mire a gyöngyszemek fel-le kezdtek csúszkálni rajta.

– Azt hiszem, ez egy imafüzér – mondta, és a zsebébe csúsztatta a gyöngyöket.

Bevilágítottam a szobába. Mind a négy fal mentén asztalok álltak, és a szoba közepén is egy hosszú asztal

foglalt helyet. Mindenütt kábelek heverték, mintha dög-
lött angolnák lettek volna. A székeket felborították, a
padló tele volt szeméttel. Számítógépeknek, aktáknak
nyoma sem volt.

– Ezek szerint egy fohászra se maradt idő, úgy hagy-
tak itt csapot-papot-imafüzért – jegyeztem meg.

– Ez lehetetlen! Több százan voltak itt! Olyan volt,
mint egy város – csóválta a fejét Aly hitetlenkedve.

Ahangja tompán visszhangzott a kihalt folyosón. Amas-
sáknak híre-hamva sem volt.

MÁSODIK FEJEZET

KÖDDÉ VÁLTAK

ÁTVERÉS.

Más nem is lehetett.

Csak úgy ok nélkül senki nem ürítene ki ilyen gyorsan egy ekkora helyet. Valamire készültek.

– Legyetek óvatosak! – intettem a többieket, és kiosontam az előtérbe.

– Nem kellene szólnunk Torquinnak? – kérdezte Aly. Megráztam a fejemet.

– Még nem.

Ha a massák be akartak csalogatni minket, arról anyának tudnia kellett. És anya biztosan tenne valamit, hogy ne essen bajunk. Hinnem kellett ebben, minden korábbi fejlemény ellenére.

Ahogy beljebb lopakodtunk, az égett szag egyre erősödött, míg végül egy ismerős folyosóra értünk. Ez szélesebb és világosabb volt, mint az előtér. A főhadiszállás sok más részéhez hasonlóan már a modern időkben épült, egy modern szervezet számára.

– Erre mentünk, amikor kimenekültünk innen – nézett körül Cass. – Emlékeztek? Jobbra fordultunk, az egyik kijárat felé. Ott találtuk meg a loculusokat. Balra egy nagy irányítóközpont volt...

Balra pillantott, és hirtelen elhallgatott. A folyosót tompa, sárgás narancsszínű fény világította be. A fal mellett maradtunk. Rápillantottam az órára; hét perce hagytuk hátra Torquint. Biztosan mindjárt elindul utánunk.

Egy kanyar után megtorpantunk.

A fő irányítóközpont főmajtaja nyitva állt. Néhány nappal korábban nagy sürgés-forgás volt itt, massák dolgoztak a számítógépeken és a laptopokon, elmélyülten beszélgettek, vagy éppen fennhangon vitatkoztak egymással a nagy, kör alakú teremben. A kupolás mennyezetről korábban hatalmas digitális képernyő lógott le, uralva az egész helyiséget.

A képernyő most darabokra törve hevert a padlón, és égett. Minden tele volt üvegszilánkokkal, az asztalok is össze voltak zúzva.

– Olyan, mintha... köddé váltak volna – mondta Cass.

Aly az egyik fal mellett álló számítógép billentyűzetéhez sietett. Felállított egy eldőlt széket, és leült az íróasztalhoz.

– Ez működik! – kiáltotta, és már pötyögött is a billentyűkön. – Na, remek. Épp most törlődnek az adatok. Katonai biztonsági törlés, minden bit helyére egy nulla kerül. Biztosan órákkal ezelőtt kezdték. Talán sikerül kimentenem pár adatot. Kellene egy pendrive!

Cass kotorászni kezdett a táskájában. Én körülnéztem, hogy vannak-e biztonsági kamerák.

– Anya! – kiabáltam. A hangomat visszaverte a hatalmas kupola. Cass elővett egy pendrive-ot, és Aly kezébe

nyomta, én pedig átszaladtam a terem másik végébe, hogy nyomok után kutassak. Benéztem az innen nyíló ajtón, ami újabb üres folyosóra vezetett.

Dermedten léptem be. A folyosó sötétjében valami kékes fény derengett. A fényforrás tőlem jobbra, az egyik szobában volt. Közelebb mentem, és a zseblámpával bevilágítottam az ajtón.

Egy táblán az állt, hogy BIZTONSÁGI RÉSZLEG. Bentről halk, de folyamatos sípoló hangot hallottam.

Lassan beóvakodtam.

– Faisal? – szólalt meg mögöttem Cass.

Összerezementem.

– Itt nem kell álnév – mondtam. – Nincs itt.

– Kicsoda nincs itt? – kérdezte Cass.

– Anya. És a többiek. Senki nincs a közelben.

A bal oldali falon villogó fényre összpontosítottam. Egy téglalap alakú kijelző volt, amin élénk, kék fényű felirat villant fel minden egyes sípszóra.

Pitty.

ÖNMEGSEMMISÍTŐ PROGRAM INDUL: 00:00:17

Pitty.

ÖNMEGSEMMISÍTŐ PROGRAM INDUL: 00:00:16...

Felocsúdtam, és megragadtam Cass karját.

– Kifelé! Azonnal! Minden fel fog robbanni!

Aly már az előtérben volt. Visszalökdöstem arra, amerről jöttünk. Együtt rohantunk a kijárat felé. A lépcső aljánál beleütköztünk Torquinba, ami olyan volt, mintha egy kisebb háznak rohantunk volna neki.

– Forduljon meg, és futás! – kiáltottam rá. – Most rögtön!

Torquin arca megfeszült. Olyan gyorsan szaladt fel a lépcsőn, majd ki az ajtón, mintha pehelysúlyú lett volna.

Éreztem, ahogy megrázkódik a föld. Kénes szag csapta meg az orromat.

A robbanás megrázta a falakat, és a légnyomás ereje hátba vágott.

HARMADIK FEJEZET

PURISZRAHUJ

– PFFKKH! – köhögtem és köpködtem, miközben a szemem könnyezett a portól.

Kijutottam a szabadba. Életben maradtam. Háttal Torquin bérelt kocsijának dőltem, azaz tíz méterre lehettem a Massa-főhadiszállás bejáratától.

Meg akartam szólalni, de ahogy kinyitottam a számat, megint nyeltem egy adag port és piszkot. Újra köp-tem egyet, aztán talpra kecmeregtem. Mindenem sajgott. A nadrágom a bokámnál rongyosra szakadt.

– Cass! Aly! – kiáltottam végre.

– Torquin – dörmögött mögöttem az ismerős hang. – Torquin kimaradt.

Az óriás alakja lassan kirajzolódott a porfelhőből. Tetőtől talpig szürkésbarna volt, mintha maga is homokból lenne. Jobb kezében Cass lógott a grabancánál fogva. Cass arca csupa korom lett, végtagjai élettelenül lógtak. Széles karimájú kalapja és szemüvege eltűnt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi történt? – kérdeztem, és olyan szaporán sántikáltam feléjük, ahogy csak felhorzsolt lábamtól telt.

Aly egy pillanattal később már ott állt mellettem, kezében egy koszos szemüveggel.

– Megtaláltam. Ugye, Cass...?

– Mellkas mozog – mondta Torquin, és letette a fiút.

– Segítséget kell találni.

Aly és én Cass mellé térdeltünk.

– Kérlek, légy-szi-légy-szi, térj magadhoz...! – suttogtam, és finoman megpofozgattam az arcát. – Gyerünk, Cass! Muszáj önemgyan-nek lenned!

– Ez nem lehet igaz – hebegte Aly, és egy kulacsot rángatott ki a táskájából. Vízet locsolt Cass arcára.

Semmi reakció.

Egy csapatnyi KI-katona gyűlt körénk.

– Már jön is a sürgősségi orvoscsoport – mondta az egyikük.

Aly szétfeszítette Cass száját, és vizet öntött bele.

– Gyerünk, Cass! Gyerünk, menni fog! – biztatta.

Cass hirtelen felült, és állkapcson vágta Alyt.

– Mi fog menni?

– Hát ez! – kiáltott fel Aly meglepetten, és hátraesett.

Cass elfordult, és felköhögött egy csomó nedves homokot.

– Pfúúúj! Ez finomabb lenne, ha lenne hozzá egy kis puriszrahu.

Aly az állkapcsát dörzsölgetve elvigyorodott.

– Ha ennek vége, veszek egy hordóval.

A KI két embere hordágyat hozott. Cass a Massafőhadiszállás bejáratát bámulta. A bódéból csak egy kupac fémhulladék maradt.

Újabb robbanás tompa hangja rázta meg a talajt. A tákolmány hangosan megreccsent, eldőlt, és eltűnt egy egyre növekvő, sötét lyukban.